

Sygnatura akt IV Ka 429/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak
------------------------	-------------------------------

Protokolant:	Magdalena Telesz
---------------------	-------------------------

przy udziale M. B. Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2023 r.

sprawy **B.D.**

córki C. i B. z domu R.

urodzonej (...) w K.

oskarżonej z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 24 stycznia 2023 r. sygnatura akt VI K 983/22

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 429/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z 24 stycznia 2023r., sygn. akt VI K 983/22

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia**Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

***Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy***

Ustalenie faktów

<i>Fakty uznane za udowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	B. D.	uprzednia karalność oskarżonej	karta karna	150
<i>Fakty uznane za nieudowodnione</i>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

<i>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	karta karna	dokument, którego treści żadna ze stron postępowania nie negowała, wydany przez uprawniony podmiot,

		niezainteresowany wynikiem tego postępowania
--	--	--

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonej zarzuciła na podstawie art. 438 pkt 1, 2, 3 k.p.k.:</p> <p>1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj.: art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 §2 k.k. i art. 7 k.p.k., polegającą na jednostronnej, a w konsekwencji dowolnej ocenie materiału dowodowego, naruszającej reguły prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, ocenie nierespektującej zasady obiektywizmu, polegającej na przyjęciu wersji zdarzeń</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

niekorzystnych dla oskarżonej, oparciu przekonania o winie oskarżonej na zeznaniach świadka D. K. i świadka D. P., których wiarygodność budzi uzasadnione wątpliwości, a także całkowity pominięciu zeznań świadka P. P., co skutkowało błędnym ustaleniem, że materiał dowodowy ujawniony w sprawie stanowił dostateczną podstawę do przyjęcia, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej przestępstwa, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska;

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 211 k.p.k. wobec zaniechania przeprowadzenia dowodu z eksperymentu procesowego polegającego na odtworzeniu w miejscu zdarzenia możliwości poczynienia obserwacji przez funkcjonariuszy policji w warunkach przez nich opisywanych, sytuacji gdy istnieją uzasadnione wątpliwości, aby w takich warunkach zauważyć przemieszczanie się samochodu na odległość 1 m,

3) **obrazę przepisów postępowania** mająca wpływ na treść wyroku poprzez pominięcie przy rozstrzygnięciu sprawy **art. 5 § 2 k.p.k.** i rozstrzygnięcie występujących w niej

wątpliwości dotyczących
znajdowania się
oskarżonej w chwili
popelnienia przestępstwa
w sanie "pod wpływem
środka odurzającego" na
jej niekorzyść,

4) **obrazę przepisów
postępowania** mającą
wpływ na treść wyroku,
tj. **art. 2 §2 , art.
4, art. 5 §2, art.
7, art. 410 k.p.k.**,
co miało zasadniczy
wpływ na błędne ustalenie
stanu faktycznego- Sąd
I instancji dokonał
jednostronnej, wybiórczej
i naruszającej zasady
prawidłowego
rozumowania, omijającej
wskazania wiedzy i
doświadczenia życiowego,
nieuwzględniającej
całokształtu okoliczności
ujawnionych w toku
rozprawy, oceny
zebranego w sprawie
materiału dowodowego i
błędnie ustalił na jego
podstawie, że oskarżona
jest winna dokonania
zarzucanego jej czynu,
podczas gdy:

- do Sądu należy
ocena czy oskarżona
znajdowała się "w stanie
po użyciu", czy też "pod
wpływem", jednak Sąd
całkowicie zaniechał oceny
powyższego znamienia
w kontekście materiału
dowodowego zalegającego
w aktach sprawy,

- w niniejszej sprawie
niebagatelne znaczenie
miał fakt, że oskarżona

nie zachowywała się w jakikolwiek sposób odbiegający od normy, była prawidłowo zorientowana, dodatkowo, ani świadek, ani funkcjonariusze nie wskazywali na zachowanie oskarżonej, które mogłoby wskazywać na stan "pod wpływem" lub "po użyciu",

- stan po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu jest równoznaczny jedynie ze znajdowaniem się tego środka w organizmie, natomiast jego użycie nie oznacza jeszcze realnego wpływu zażytego środka na zdolności psychomotoryczne kierowcy,

- prowadząc ocenę zaburzeń zdolności psychomotorycznych wobec dysponowania tylko badanie krwi wykazującym stan stężenia środka należało odwołać się do dowodów opisujących wygląd sprawcy, funkcjonowania określonych jego organów oraz pozwalających na ustalenie sposobu jego zachowania, a w przypadku gdy nie można kategorycznie stwierdzić, czy sprawca znajdowała się "pod wpływem" środka odurzającego, czy też był w stanie "po użyciu" takiego środka, należy - zgodnie z zasadą in dubio mitius - wybrać ten stan, który dla sprawcy jest najkorzystniejszy,

	<p>5) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżona B. D. jest winna tego, że w dniu 27 maja 2022r. w S. na ul (...) prowadziła w ruchu lądowym, na drodze publicznej, pojazd mechaniczny marki O. (...) nr rej. (...), znajdując się pod wpływem substancji psychotropowej w postaci metamfetaminy w stężeniu 85,0 ng/ml, co odpowiada działaniu alkoholu etylowego w stężeniu we krwi powyżej 0,5 promila, tj. występku z art. 187a§1 k.k. ,w sytuacji gdy prawidłowa, zgodna z zasadami ocena materiału dowodowego nie daje podstaw do takich ustaleń.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja okazała się niezasadne, ponieważ podniesione w zarzutach uchybienia nie znajdują uzasadnienia ani w treści zgromadzonego materiału dowodowego, ani tym bardziej nie sposób dostrzec ich zaistnienia po lekturze uzasadnienia, obrazującego sposób oceny tego materiału dowodowego, co wpływało</p>		

na wyprowadzone na tej podstawie wnioski.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że apelująca, mimo, iż wskazała jako podstawę apelacji art. 438 pkt 1 k.p.k. (obrazę przepisów prawa materialnego), to w rzeczywistości zarzutu tego nie podniosła, co jest o tyle zrozumiałe, że zarzuciła obrazę prawa procesowego oraz błąd w ustaleniach faktycznych. Niemniej także sposób sformułowania zarzut z art. 438 pkt 2 k.p.k., tj. obrazy przepisów prawa procesowego, został niewłaściwie sformułowany gdyż ma on uzasadnienie tylko wtedy, gdy zdaniem skarżącego, w oparciu o prawidłowo zgromadzony materiał dowodowy i trafnie oceniony co do wiarygodności, sąd ustalił fakty, które z tych dowodów nie wynikały (błąd dowolności) lub zaniechał ustalenia faktów, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie (błąd braku). Gdy skarżący dopatruje się przyczyny błędnych ustaleń w obrazie przepisów procesowych związanych ze sposobem ich gromadzenia, czy też oceny (np. w obrazie art. 7 k.p.k.), to powinien podnieść zarzut obrazy tych przepisów i jedynie

jako ich skutek (wpływ na treść wyroku) wskazać błędne ustalenia faktyczne (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z 27 października 2021r., sygn. II AKa 53/21, LEX nr 3273034). Nadto rzeczą apelującego jest wykazanie, że naruszenie to miało istotny wpływ na treść orzeczenia, czyli wykazanie, że kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które zostało wydane, właśnie wskutek błędnego naruszenia danego przepisu. Podstawy stawianych zarzutów nie mogą bowiem stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które wyznaczają ogólne zasady postępowania karnego. Taki zaś charakter ma przepis art. 2 § 2 k.p.k., czy art. 4 k.p.k. Wykazanie, że w toku postępowania odwoławczego doszło do naruszenia zasady obiektywizmu wymaga zatem wskazania uchybień odnoszących się do konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady.

Także formułowanie zarzut obrazu art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. uprawnione jest tylko wówczas, gdy wykazane zostanie, że uchybienie poprawnej oceny dowodów było spowodowane pominięciem istotnej

okoliczności zdarzenia, bądź nieujawnienia jej na rozprawie w sposób niezgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzania dowodów. W przypadku, gdy sąd prawidłowo ujawnił na rozprawie dowody, które pozwoliły na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i poddał je ocenie, zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest bezpodstawny. (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 22 marca 2022r., sygn. II AKa 514/21, LEX nr 3569167). Tym samym jeżeli skarżąca negowała sposób oceny poszczególnych dowodów dokonanej przez Sąd meriti, to winna była wskazać w jego treści istotę tej obrazy, czyli wskazać jaki konkretnie dowód (czy dowody) został przez sąd oceniony dowolnie oraz - co istotne - w czym ta dowolność się przejawiała. W tym zaś przypadku wraz z zarzutem obrazy art. 7 k.p.k. podniesiony został zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., a przecież o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić dopiero po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny dowodów. Niezależnie do tego odwołanie się do zasady in dubio pro reo może nastąpić jedynie wtedy, gdy sąd przeprowadzi

postępowanie w sposób pełny, kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej właśnie rygory art. 7 k.p.k., i dopiero tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się - w oparciu o nią - usunąć wątpliwości, które poweźmie sąd orzekający w tej sprawie. Adresatem tej normy jest bowiem sąd. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zatem zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd odwoławczy, analizując akta sprawy VI K 983/22 nie stwierdził, by postępowanie dowodowe dotknięte zostało wadami, wynikającymi z naruszenia jakiegokolwiek przepisu regulującego ten etap postępowania. Sąd meriti przeprowadził postępowanie prawidłowo, zweryfikował także linię obrony oskarżonej i zgromadził materiał dowodowy, który uprawniał od dokonania pewnych i jednoznacznych ustaleń. Stanowisko swe w tym zakresie Sąd Rejonowy przedstawił w uzasadnieniu, logicznie i przekonująco wskazując powody, dla których uznał jedne dowody za wiarygodne, a innej grupie dowodów przymiotu tego odmówił. Nie dostrzegł

przy tym Sąd odwoławczy, by pominięty został którykolwiek z dowodów istotnych dla sprawy, co istotne skarżąca także takiego braku nie wskazała. Trudno bowiem uznać za zasadny zarzut obrazy art. 211 k.p.k. polegający na zaniechaniu przeprowadzenia eksperymentu procesowego poprzez odtworzenie w miejscu zdarzenia możliwości poczynienia obserwacji przez funkcjonariuszy policji odnośnie przemieszczania się samochodu oskarżonej.

Abstrahując od tego, że w toku procesu wniosek w tym zakresie w ogóle nie był podnoszony, to przecież funkcją wskazanego w przepisie tym eksperymentu procesowego jest sprawdzenie, czy badane zdarzenie lub podawany jego przebieg były w ogóle możliwe. Nikt zaś, w tym sama oskarżona, nie neguje, że 27 maja 2022r. o godzinie 23:45 została zatrzymana do kontroli w samochodzie marki O. nr rej. (...) przez przejeżdżających oznakowanym radiowozem funkcjonariuszy Policji. Nie ma zatem wątpliwości, że taka sytuacja miała miejsce, jak też to, że samochód miał włączone światła, a funkcjonariusze obserwowali ruch tego pojazdu - cofanie i

przemieszczające się po ścianie budynku światła tego samochodu, które zgasły w momencie, kiedy włączyli sygnały świetlne radiowozu (vide zeznania D. K. (k. 43, 57, 116v i 117v) i D. P. (1)- k. 39v, 63v, 117v - 117). Oskarżona okolicznościom tym co do zasady nie przeczyła (k.61), za wyjątkiem tego, by kierowała samochodem. Tym samym nie ma wątpliwości co do tego, że świadkowie zaobserwowali to, że wsiadła do zaparkowanego auta, jak też, że pojazd ten uruchomiła i włączyła światła. Nie jest to zatem okoliczność, która wymagałaby weryfikacji w drodze eksperymentu procesowego.

Wbrew stanowisku skarżącej Sąd a quo prawidłowo przeanalizował zeznania K. S., osoby z którą B. D. było wówczas w samochodzie, jak też jej ówczesnego partnera - P. P., zasadnie dostrzegając rozbieżności w relacjonowanym przebiegu wydarzeń. Nie można bowiem nie dostrzec, że depozycje tych osób są nie tylko nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne, ale i zewnętrznie, tj. każda z tych osób odmiennie przedstawiała powody, dla których oskarżona i K. S. po godzinie 23.00 wyszli z mieszkania i wsiadli do samochodu, jak też to,

czy było ono uruchamiane (vide zeznania K. S. z k. 66v - 67 a z k. 116 oraz P. P. z k. 51v - 52 i z k. 116 oraz wyjaśnienia B. D. z k. 61 - 61v a k. 115). Kiedy uwzględni się rzeczywistą treść tych relacji, to stanowisko Sąd orzekającego jest oczywiście uprawnione i trafne. Co znamienne apelująca, choć sam zarzut w tym zakresie podniosła, to jednakże już nie wskazała argumentów, które by go uzasadniały, a twierdzenie, że zeznania P.P."zostały pominięte" nie polega na prawdzie. Dowód ten został przeprowadzony i poddany ocenie, o czym przekonuje lektura uzasadnienia (k.126v).

Obrona podjęła także próbę wykazania, iż Sąd błędnie ustalił, iż oskarżona wyczerpała ustawowe znamiona występkę z art. 178a §1 k.k., gdyż sam fakt stwierdzenia w jej organizmie substancji odurzającej nie dawał podstaw do uznania, że była "pod wpływem" bądź tylko "po użyciu" tej substancji. Sąd zaś zaniechał oceny tego znamienia i w tym miałyby się przejawiać także wadliwość tego rozstrzygnięcia.

I w tym wypadku obrońca nie ma racji. Interweniujący funkcjonariusze

odnotowali w protokole badania śliny, że to nie tylko przyznanie się B. D. do zażycia metamfetaminy i marihuany stanowiło powód podjęcia przez nich czynności, ale także to, że była pobudzona i niespokojna, a przy tym agresywna (k. 2 - 3). Z badania zaś krwi oskarżonej, pobranej o godzinie 01:20 (k. 16) wynika, że miała wówczas 85,0 ng/ml amfetaminy (aktywnego metabolitu metamfetaminy). Kiedy uwzględni się, że metamfetamina szybko się wchłania po spożyciu, a okres jej półtrwania wynosi od 8 do 13 godzin, zaś działanie pobudzające utrzymuje się od 6 do 12 godzin, to nie ulega wątpliwości, że skoro substancja ta ma działanie podobne do alkoholu, gdyż wpływa upośledzająco na zdolność psychomotoryczną kierującego, tj. obniża sprawność w zakresie kierowania pojazdem mechanicznym i silnie oddziałuje na ośrodkowy układ nerwowy, dając euforyczne i długotrwałe doznania, to oskarżona, podejmując decyzję o kierowaniu pojazdem i jadąc nim (cofając nawet na krótkim odcinku drogi publicznej) wyczerpała ustawowe znamiona występku z art. 178a § 1 k.k. Prowadzenie pojazdu ma bowiem miejsce wówczas, gdy

pojazd się przemieszcza, a tak było w omawianej sprawie. Tut. Sąd odwoławczy podziela pogląd wyrażony przez Z. S., że „sformułowanie «pod wpływem» nie musi oznaczać samej obecności w organizmie środka odurzającego lub innego podobnie działającego środka” (“ Zakaz prowadzenia pojazdów..., str. 602), bowiem podkreśla się w doktrynie, że sformułowanie „stan pod wpływem środka odurzającego” z jednej strony wymaga ustalenia związku przyczynowego między środkiem odurzającym a czynem sprawcy, z drugiej – nie obliguje, by sprawca w chwili popełnienia czynu był zatruty środkiem odurzającym, zatem działaniem pod wpływem będzie również np. działanie w stanie głodu narkotycznego (tak W. Radecki [w:] M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń. Komentarz, Warszawa 1998, str. 145). Oskarżona miała świadomość tego, że zażyła ujawnione w jej organizmie substancja (wskazać przy tym należy, że nie była to wyłącznie metamfetamina). Ta okoliczność, jak również względ na to, że brak podstaw, by uznać, że organizm B.D. reaguje w inny sposób, aniżeli ma to miejsce w odniesieniu do innych osób, które

<p>tego typu substancję zażyły, stanowią o tym, że teza obrony, iż stwierdzona substancja nie miała wpływu na sposób funkcjonowania i reagowania kobiety, nie ma racjonalnych podstaw.</p> <p>Znamienne przy tym są wnioski biegłych, którzy wskazali, że skoro o godzinie 01:20 stwierdzili takie stężenie, które także uprawnia do uznania iż oskarżona była "w stanie pod wpływem środka odurzającego", to w czasie kontroli - o godzinie 23:45 - stężenie to mogło być jeszcze wyższe (k. 12 - 14). Tym samym łączna ocena zapisów z protokołu badania śliny obrazująca zachowanie B.D.i wyników badania jej krwi uzasadnia uznanie, iż i to ustawowe znamię został zrealizowane i wykazane.</p> <p>Z powyższych względów apelacja nie mogła doprowadzić do podważenia ustaleń faktycznych Sądu orzekającego i skutkować uniewinnieniem oskarżonej.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od przypisanego jej czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Świdnicy		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn wskazanych powyżej wniosek o uniewinnienie B. D. uznać należało za niezasadny. W konsekwencji także wniosek alternatywny o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ocenić trzeba jako oczywiście chybiony i nieskuteczny.		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
uznanie sprawstwa i winy B. D. oraz wymierzenie jej kary roku ograniczenia wolności z obowiązkiem odbywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym (pkt I) z zaliczeniem na poczet tej kary okres zatrzymania (pkt IV), orzeczenie obligatoryjnego środka karnego - zakazu prowadzenia	

<p>wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat (pkt II), jak też świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 złotych (pkt III) oraz orzeczenie o kosztach sądowych tego postępowania, tj. zwolnienia oskarżonej od tego obowiązku i obciążenia wydatkami Skarbu Państwa (pkt V i VI).</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z przyczyn wskazanych w sekcji 3.1 niniejszego uzasadnienia, tj. nie uznania apelacji obrońcy oskarżonej i stwierdzenia, że Sąd Rejonowy prawidłowo wykazał, że swoim zachowaniem 27 maja 2022r. w S. na ul. (...) wyczerpała wszystkie ustawowe znamiona występku z art. 178a § 1 k.k., a nie ujawniły się okoliczności, które wyłączałyby jej winę, co skutkowało tym, że wymierzona została kara. Okoliczności wskazane w uzasadnieniu świadczą o tym, że rozstrzygnięcie o karze jest właściwą i wyważoną reakcją na występki B.D., uwzględniającą kryteria określone w art. 53 k.k., tzw. sądowego wymiaru kary, realizując tym samym wymogi prewencji indywidualnej i generalnej. Rozstrzygnięcia dotyczące orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego jako obligatoryjne wobec sprawców czynu z art. 178a §1 k.k. a orzeczone w najniższym ustawowym wymiarze, również nie mogą być podważane. Z uwagi na kierunek zaskarżenia wyroku, kwestia prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia dotycząca zwolnienia oskarżonej od obowiązku poniesienia kosztów sądowych jest oczywista, a to choćby z uwagi na sytuację materialną i osobistą oskarżonej. Także wysokość przyznanego obrońcy z urzędu wynagrodzenia nie jest kwestionowana, a Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw, by ingerować w tę część wyroku.</p>	
<p>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<i>Zapłatywiania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
<i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<i>Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt II	Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, jak też brzmienie art. 636 §1 k.p.k. oraz sytuację osobistą i majątkową B. D.Sąd odwoławczy zwolnił ją od obowiązku poniesienia kosztów sądowych wynikłych z jej apelacji, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.

PODPIS
Agnieszka Połyniak

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej B.D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uznanie sprawstwa i winy oskarżonej odnośnie czynu z art. 178a § 1 k.k		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana